Δρ. ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

ΤΡΙΑΝΤΑ ΑΡΘΡΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΛΑΟ

Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς

Τριάντα Άρθρα Πολέμου για τον Γερμανικό Λαό

Μετάφραση – Επιμέλεια:

Βασίλειος Τραγάρας

Kukneion Asma

2η έκδοση στα Ελληνικά

Τίτλος πρωτοτύπου:
Dreißig Kriegsartikel für das deutsche Volk

Γραμμένα από τον Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς, εμφανίστηκαν για πρώτη φορά στην εφημερίδα *Das Reich*, στις 26 Σεπτεμβρίου 1943, ενώ στάλθηκαν και σε όλους τους καθοδηγητές του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος. Αυτές οι κατευθυντήριες γραμμές εκδόθηκαν επίσης και σε μορφή φυλλαδίου, το οποίο παρουσιάζεται εδώ μεταφρασμένο στα Ελληνικά. Το εξώφυλλο είναι μια δημιουργία του Χανς Σβάιτσερ (ψευδ. «Mjölnir»), διαπρεπούς σκιτσογράφου του Τρίτου Ράιχ. Το παρόν εγχείρημα γίνεται αποκλειστικά για να καλύψει το βιβλιογραφικό και ιστορικό κενό σχετικά με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία (1933-1945).

Μετάφραση – Επιμέλεια:
Βασίλειος Τραγάρας

Αυτά είναι τα Άρθρα Πολέμου για τον γερμανικό λαό, ο οποίος έχει εμπλακεί στην πιο κρίσιμη μάχη της ιστορίας του. Σε αυτήν τη γιγαντιαία πάλη, αναρίθμητοι από τους καλύτερους Γερμανούς έχουν θυσιάσει τις ζωές και τις ψυχές τους, τόσο στο μέτωπο, όσο και στην ίδια την Πατρίδα, για τη διατήρηση και την ελευθερία του Έθνους μας. Γι' αυτά πολεμούν εκατομμύρια γενναίοι Γερμανοί στρατιώτες στις εμπόλεμες ζώνες και γι' αυτά εργάζονται ακούραστα εκατομμύρια εργατικοί άνδρες κι εργατικές γυναίκες, στο σπίτι, στα εργοστάσια, στα συνεργεία, στα γραφεία, στα εργαστήρια, όπως επίσης, στους αγρούς και στα χωράφια.

Αυτά τα Άρθρα Πολέμου θα πρέπει να γίνουν η κληρονομιά των πεσόντων στον λαό μας, η επιβεβαίωση για προθυμία θυσιών από τους ζωντανούς, από τους αγωνιζόμενους και τους εργάτες, αλλά και μια σκληρή υπενθύμιση, μια αυστηρή απαίτηση από τους νωχελικούς και διστακτικούς.

ΔΡ. ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

Άρθρο 1.

Όλα είναι πιθανά σε αυτόν τον πόλεμο, εκτός από την παράδοση και την υποταγή μας στη δύναμη του εχθρού. Όποιος μιλάει, ή, ακόμη, σκέφτεται, κατά τέτοιον τρόπο, είναι ένας δειλός προδότης και θα πρέπει να διωχθεί, ατιμωτικά και ντροπιαστικά, από την αγωνιζόμενη και εργαζόμενη γερμανική κοινότητα.

Άρθρο 2.

Διεξάγουμε αυτόν τον πόλεμο για το δικαίωμά μας στη ζωή. Αν τον νικήσουμε, μπορούμε, και θα καταφέρουμε, σε σύντομο χρονικό διάστημα, να επιδιορθώσουμε τη βλάβη και τον πόνο που αυτός έχει προκαλέσει, θέτοντας σε εφαρμογή το σύνολο των εθνικών μας δυνάμεων. Η ήττα θα σημάνει το τέλος του λαού μας και της ιστορίας του.

Άρθρο 3.

Αυτός ο πόλεμος είναι ένας αμυντικός πόλεμος. Μας τον έχουν επιβάλλει οι εχθροί μας, με στόχο να ανακόψουν κάθε δυνατότητα ζωής και ανάπτυξης του Έθνους μας. Αν τα καταφέρουν, η τωρινή μας γενιά θα χάσει όλα όσα οι αναρίθμητες γενιές των Γερμανών έχουν καταφέρει με κόπο και θυσίες, κατά τη διάρκεια των χιλιετιών του Αγώνα τους. Στο τελευταίο κεφάλαιο της ιστορίας του Έθνους μας, θα καταγραφεί μόνο η ντροπή και το αίσχος.

Άρθρο 4.

Όπως κάθε άλλος πόλεμος, έτσι κι αυτός, επίσης, κομίζει αναρίθμητους κινδύνους και ρίσκα. Ο κάθε ένας μας θα πρέπει να θυμάται ότι κάθε κίνδυνος και ρίσκο δύναται να ξεπεραστεί από ένα σπουδαίο έθνος, όπως η Γερμανία, με μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, όπως η ηγεσία αυτού του πολέμου, χρησιμοποιώντας όλην την ισχύ της σε αυτόν τον πόλεμο, μην αφήνοντας καμία μέθοδο αδοκίμαστη για την αντιμετώπισή του.

Άρθρο 5.

Αν όλοι οι Γερμανοί σκεφθούν και δράσουν μέσα από τη βαθύτερη αντίληψη για την κοινότητα, όπως κάνουν οι καλύτεροι υιοί του λαού μας, τότε, αναμφισβήτητα, θα κερδίσουμε αυτόν τον πόλεμο. Αν, από την άλλη, όλοι τους αγνοούσαν την αντίληψη για την κοινότητα, όπως οι παρηκμασμένοι, οι ανάξιοι και οι άβουλοι, τότε, εκείνη θα είχε χαθεί προ πολλού. Ο πόλεμος θα νικηθεί ή θα χαθεί, ανάλογα με την ισχύ της αντίληψης της λαϊκής κοινότητας.

Άρθρο 6.

Κάθε Γερμανός αποδεικνύει την κατανόηση της αντίληψης της κοινότητας με τη συνειδητή εκπλήρωση των καθηκόντων του προς το Έθνος, όπως ακριβώς, την ίδια στιγμή, αξιώνει το δικαίωμα της ζωής του λαού του. Ακόμη και στην ειρήνη, και κάτω από κανονικές συγκυρίες, όλοι βασίζονται στη βοήθεια και στην υποστήριξη από την κοινότητα, και συνεπώς, θα πρέπει, εξίσου, να συμμετάσχουν στα καθήκοντα και στα έργα της με όλο τους το είναι. Πόσο μάλλον, στην περίπτωση που υπάρξει πόλεμος!

Άρθρο 7.

Κάθε συμβουλή που έρχεται από τον εχθρό, είναι ένας πειρασμός ενάντια στο πολεμικό μας ηθικό. Ο εχθρός επιθυμεί τη νίκη όσο κι εμείς. Όλα όσα λέει και κάνει, έχουν ως στόχο να μας ξεστρατίσουν και να μας εξαπατήσουν. Εκείνος που, παρ' ολ' αυτά, ακούει τον εχθρό, προβάλλοντας υποκριτικά επιχειρήματα, προδίδει τον λαό του στον σοβαρότερο κίνδυνο. Η άγνοιά του δεν θα τον προστατέψει από την τιμωρία που του αξίζει.

Άρθρο 8.

Η σιωπή είναι μια σημαντική απαίτηση της στρατιωτικής ηγεσίας. Λίγοι γνωρίζουν τα μυστικά του πολέμου. Αυτά είναι όπλα στον αγώνα του Έθνους μας για ύπαρξη, και δεν θα πρέπει, κάτω από καμία συγκυρία, να αποκαλυφθούν στον εχθρό. Θα ήταν συνεπώς άδικο και καταστροφικό, για το γενικό καλό, να διαδίδονται φήμες που θα ανάγκαζαν την κυβέρνηση να μιλήσει για ζητήματα σημαντικά, ακόμη και κρίσιμα, αναφορικά με τη διεξαγωγή του πολέμου. Κάτι τέτοιο θα βοηθούσε μονάχα τον εχθρό και θα πλήγωνε ανεπανόρθωτα τον ίδιο μας τον λαό.

Άρθρο 9.

Η στρατιωτική ηγεσία κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί. Από τη στιγμή που, σε πολλές περιπτώσεις, δεν μπορεί να αποκαλύψει τις αιτίες των ενεργειών της χωρίς να δώσει πολύτιμες πληροφορίες στον εχθρό, συχνά, ακόμη κι εκείνοι με την καλύτερη θέληση, δεν κατανοούν τις ενέργειές της. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η στρατιωτική ηγεσία θα πρέπει να έχει την εμπιστοσύνη του λαού, μια εμπιστοσύνη κερδισμένη χάρη στο κουράγιο, στη γενναιότητα, στη διορατικότητα, μα και στις προηγούμενες επιτυχίες της. Οι πολύξεροι μπορούν να επικρίνουν, μόνο επειδή η κυβέρνηση έχει υποχρεωθεί σε σιγή· αν εκείνη μπορούσε να μιλήσει, τότε, εκείνοι θα διαψεύδονταν αμέσως.

Άρθρο 10.

Υπάρχει μόνο ένα πράγμα σε αυτόν τον πόλεμο που δεν θα πρέπει ποτέ να χάσουμε: την ελευθερία μας· τη ρίζα της ζωής και του μέλλοντός μας. Τα υπόλοιπα μπορούν να αντικατασταθούν, αν και, σε ορισμένες περιπτώσεις, ίσως απαιτηθούν δύσκολα χρόνια, σκληρής εργασίας. Η απώλεια της ελευθερίας, από την άλλη, θα οδηγούσε στην απώλεια κάθε υλικής και πολιτισμικής περιουσίας του λαού μας, όπως, επίσης, και στη σκλαβιά του. Κατά συνέπεια, αν το απαιτήσει ο πόλεμος, θα πρέπει να διαθέσουμε τους εαυτούς μας και όλα όσα έχουμε, ώστε να διατηρήσουμε και να υπερασπιστούμε αυτό χωρίς το οποίο κανένα έθνος ή άτομο δεν μπορεί να ζήσει: την ελευθερία.

Άρθρο 11.

Κατά τη διάρκεια ενός πολέμου, ένα παλιό τέχνασμα των αντίπαλων πολιτικών ηγεσιών είναι να απομακρύνουν τον λαό από την κυβέρνηση, αφήνοντάς τον ακέφαλο, και κατά συνέπεια, ανυπεράσπιστο. Αυτό είναι το μοναδικό τέχνασμα με το οποίο ο εχθρός θα μπορούσε να μας νικήσει. Όποιος γίνει θύμα αυτού του τεχνάσματος του εχθρού, είναι είτε ανόητος, είτε προδότης. Διακινδυνεύει τη νίκη για την οποία οι στρατιώτες μας έχουν αφιερώσει τη ζωή τους και για την οποία οι ήρωές μας έχουν πεθάνει. Με αυτήν την προδοσία, μαχαιρώνει το εμπόλεμο μέτωπο στην πλάτη. Καμία τιμωρία δεν είναι αρκετά αυστηρή γι' εκείνον.

Άρθρο 12.

Προσοχή σε όλους εκείνους τους, φαινομενικά μόνο, έξυπνους, που θα προσπαθήσουν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη σας με υποκριτικά λόγια και, στη συνέχεια, να υπονομεύσουν την αφοσίωσή σας με έναν χείμαρρο κούφιων λογιών και φημών. Ακούστε προσεκτικά αυτά που έχουν να πουν, και, σύντομα, θα δείτε ότι τους οδηγεί η δειλία, και όχι η σύνεση. Μπορεί να είναι όντως πολύξεροι, μα δεν είναι καθόλου πολύτροποι. Διότι αν όντως ήταν πολύτροποι, αντί να επικρίνουν, θα αναπλήρωναν κάποια σημαντική στρατιωτική θέση στο μέτωπο ή στην Πατρίδα, και, μέσα από την προσφορά τους, θα συνείσφεραν στη συντόμευση της τελικής νίκης.

Άρθρο 13.

Όποιος μιλάει για τον πόλεμο και τις πιθανότητές του, θα πρέπει πάντοτε να επιλέγει τις λέξεις που χρησιμοποιεί, λες και τον ακούει ο εχθρός. Πράγματι, αυτό έχει συμβεί πολλές φορές· κάθε απερίσκεπτος λόγος από την πλευρά μας δίνει στον εχθρό νέα δύναμη και ώθηση, κι έτσι, παρατείνει τον πόλεμο. Μερικές φορές, είναι δικαιολογημένη η ενόχληση ή ο θυμός για τη μία ή την άλλη αναστάτωση του πολέμου, μα μπροστά στη θέα του σπουδαίου πεπρωμένου του λαού μας, το οποίο ζούμε και για το οποίο αγωνιζόμαστε, τα περισσότερα προβλήματα είναι ελάσσονος σημασίας.

Άρθρο 14.

Βοηθούμε αυτούς που έχουν ανάγκη, όσο το δυνατόν περισσότερο. Αν η αποτελεσματική βοήθεια δεν είναι εφικτή κατά τη διάρκεια του πολέμου, τότε, το συγκεκριμένο άτομο θα πρέπει να είναι σίγουρο ότι αυτή θα έλθει με τη νίκη. Η νίκη είναι η προϋπόθεση για την εθνική ανοικοδόμηση, η οποία θα επιδιορθώσει κάθε ζημιά του πολέμου. Όσα περισσότερα κάποιος θυσιάζει για τον πόλεμο, τόσο πιο φανατικά πιστεύει στη νίκη. Γι’ αυτό, λοιπόν, θα πρέπει να εργαστεί και να αγωνιστεί γι’ αυτήν· αυτό, από μόνο του, προσφέρει στις θυσίες, ακόμη και στις πιο σκληρές, τη σπουδαία τους σημασία.

Άρθρο 15.

Παροτρύνεται, λοιπόν, ο κάθε ένας ξεχωριστά, να εξοικειωθεί με τα καθήκοντα του πολέμου που είναι διατυπωμένα στους νόμους και στους κανονισμούς. Αυτός που τους παραβιάζει από αμέλεια ή αφηρημάδα, προξενεί βλάβη ίση σε αξία με την εσκεμμένη. Γι’ αυτόν τον λόγο, και μόνο, δεν θα πρέπει να υπολογίζει στο έλεος. Ο πόλεμος είναι ένα σοβαρό ζήτημα και όλοι θα πρέπει να του δώσουν τη σημασία που του αρμόζει.

Άρθρο 16.

Κάθε συνήθεια φθείρει, ακόμη και στον πόλεμο. Συνεπώς, όταν έρθει η ώρα να εκπληρώσουμε τα πολεμικά μας καθήκοντα, θα πρέπει συνεχώς να φυλασσόμαστε απέναντι στη νωθρότητα. Η συμπεριφορά μας, σήμερα, θα θαυμάζεται, σε μερικές δεκαετίες, από τα παιδιά και τα εγγόνια μας. Δεν θα βιώσουν τον πνευματικό πόνο που μας έχει φέρει αυτός ο μακροχρόνιος πόλεμος, μα θα δουν και θα κρίνουν τον πόλεμο ως το μεγαλύτερο ηρωικό γεγονός στην ιστορία του Έθνους μας. Μην το ξεχνάτε αυτό, όταν αντιμετωπίζετε την καθημερινή μονοτονία του πολέμου.

Άρθρο 17.

Τα πάντα, ακόμη και ο πόλεμος, φθάνουν, κάποτε, σε ένα τέλος. Εμείς, πρέπει απλά να εξασφαλίσουμε ότι το τέλος του θα είναι αίσιο. Μπορούμε να το επιτύχουμε αυτό μέσω της αταραξίας και της σταθερότητας της καρδιάς. Θα νικήσει το έθνος με την καλύτερη εφαρμογή αυτών των αρετών.

Άρθρο 18.

Δεν υπάρχει τίποτα πιο ανόητο από το επιχείρημα ότι η ηγεσία περνάει καλύτερα από τον λαό. Αυτό που έχει να κουβαλήσει το κάθε άτομο, ξεχωριστά, από την υλική οπτική γωνία των πραγμάτων, μπορεί μερικές φορές να φαντάζει δυσκολότερο. Μα το πιο επίπονο βάρος είναι εκείνο της ευθύνης, από τη στιγμή που οι ανησυχίες που συνεπάγονται των ευθυνών, δεν τελειώνουν ποτέ. Συνεπώς, δεν θα πρέπει κάποιος να είναι άδικος και να κάνει άτοπες κρίσεις για ζητήματα που δεν κατανοεί και τα οποία, πολύ συχνά, δημιουργούνται μετά από μια στιγμιαία δυσαρέσκεια.

Άρθρο 19.

Τίποτα δεν είναι πιο άθλιο από την άποψη ότι το ένα μέρος του λαού διεξάγει τον πόλεμο, τη στιγμή που το άλλο απλά κοιτάζει. Αυτός δεν είναι ένας πόλεμος κυβερνήσεων ή στρατών, μα ένας πόλεμος λαών. Εκείνος που δεν παίρνει μέρος σε αυτόν, απλά αποδεικνύει ότι δεν έχει καταλάβει την κατάσταση. Είναι ένα παράσιτο του πολέμου, που ζει από τον πόνο και τις συνεισφορές των άλλων. Αν σκέφτονταν όλοι όπως εκείνον, τότε, θα χάναμε τον πόλεμο. Είναι προς το συμφέρον των καλοπροαίρετων, η επαναφορά στην τάξη εκείνου που αμελεί τα πολεμικά του καθήκοντα. Το απαιτεί αυτό η πολεμική προσπάθεια, όσο και το ηθικό όλων.

Άρθρο 20.

Όπως υπάρχουν στον πόλεμο τα παράσημα και οι τιμητικές διακρίσεις για εκείνους που εκπληρώνουν τα πολεμικά τους καθήκοντα με ιδιαίτερη επιτυχία, έτσι, θα πρέπει να υπάρχουν οι προειδοποιήσεις, και αν καταστεί αναγκαίο, οι αυστηρές τιμωρίες για όλους εκείνους που περιφρονούν τα πολεμικά τους καθήκοντα. Ένα πολεμικό καθήκον που παραμένει ανολοκλήρωτο είναι μακράν χειρότερο από ένα καθήκον που αμελείται εν καιρώ ειρήνης. Σήμερα, κάθε Γερμανός ζει κάτω από τους νόμους του πολέμου, οι οποίοι περιλαμβάνουν αυστηρές τιμωρίες, ακόμη και για ατοπήματα που, εν καιρώ ειρήνης, δεν είναι και τα πιο τραγικά. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, όμως, είναι επονείδιστα εγκλήματα, από τη στιγμή που διακινδυνεύουν τη νίκη· αξίζουν, λοιπόν, τις πιο αυστηρές τιμωρίες.

Άρθρο 21.

Ο στρατιώτης πέφτει στο μέτωπο την ώρα που εκπληρώνει το δύσκολο καθήκον του. Έχει κάθε δικαίωμα να απαιτεί τη θανατική ποινή για εκείνους που στα μετόπισθεν, στην Πατρίδα, σαμποτάρουν, ή διακινδυνεύουν, την πολεμική μας προσπάθεια. Στην Πατρίδα, το μέτωπο έχει κάθε δικαίωμα να υποστηρίζεται από ένα υψηλό φρόνημα. Το μέτωπο δεν θα πρέπει να απωλέσει ποτέ την ασφάλεια που επικρατεί στα μετόπισθεν. Εκείνος που με τη δράση του στην Πατρίδα κλέβει αυτήν την εγγύηση από το μέτωπο, αξίζει μια αυστηρή ποινή, μια ποινή που, άλλωστε, την απαιτεί εναντίον του ο στρατιώτης του μετώπου.

Άρθρο 22.

Η πειθαρχία, τόσο στο μέτωπο, όσο και στην Πατρίδα, είναι η πιο σημαντική από τις αρετές του πολέμου. Μόνο με μια σιδηρά συνοχή θα μπορέσουμε να υπερβούμε τα τεράστια προβλήματα του πολέμου. Η παραβίαση της πειθαρχίας ισοδυναμεί με παραβίαση του πολεμικού ηθικού, ενώ βεβηλώνει όλους τους νόμους του πολέμου. Κάθε χαλάρωση της συνοχής του λαού μας στον πόλεμο, είναι ένα έγκλημα εναντίον της κοινότητας. Η σιγουριά της τελικής μας νίκης βασίζεται στην ακλόνητη ενότητα και στη σκληρή αποφασιστικότητα του λαού μας.

Άρθρο 23.

Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να παραπονιέται για τους περιορισμούς της προσωπικής του ελευθερίας, εξαιτίας του πολέμου. Αυτοί οι περιορισμοί δεν έχουν καμία σημασία μπροστά στο γεγονός ότι αναρίθμητοι άνδρες, ακόμη και γυναικόπαιδα, έχουν χάσει τις ζωές τους!

Άρθρο 24.

Ο πόλεμος απαιτεί από όλους μας την πλήρη αφοσίωση σε αυτόν και στα καθήκοντά του. Όλα όσα έχουν διατηρηθεί από τον καιρό της ειρήνης θα πρέπει να κατανοηθούν ως δώρα που επιδέχονται ανάκληση. Θα πρέπει, κάθε στιγμή, να γνωρίζουμε ότι, αργά ή γρήγορα, θα χρειαστεί να τα απαρνηθούμε. Αγωνιζόμαστε σε αυτόν τον πόλεμο όχι για να διατηρήσουμε, μα για να επαναφέρουμε την ειρήνη. Είναι στον πόλεμο όπου εφαρμόζεται καλύτερα αυτός ο νόμος, ότι δηλαδή θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί αυτό που θέλει κανείς να προστατεύσει.

Άρθρο 25.

Τίποτα δεν είναι τόσο πολύτιμο ώστε να θυσιαστεί για την ελευθερία. Όλα όσα κατέχουμε, όλα αυτά για τα οποία έχουμε αγωνιστεί, τα καταφέραμε ως ένας ελεύθερος λαός. Χωρίς την ελευθερία, αυτά δεν θα είχαν καμία χρησιμότητα, νόημα ή λόγο ύπαρξης. Είναι προτιμότερο για ένα έθνος να είναι πάμπτωχο μα ελεύθερο, παρά να δείχνει ότι φαινομενικά ευημερεί και, στην ουσία, να μην αναδύεται ελεύθερο από έναν πόλεμο. Ένας ελεύθερος λαός μπορεί να ανακτήσει όλα όσα έχασε υπερασπιζόμενος την ελευθερία του, και να αναπτυχθεί. Ένα ανελεύθερο έθνος, όμως, θα χάσει όλα όσα χάρισε στον αγώνα για την ελευθερία του, κι επίσης, τη δύναμη να ανακτήσει την ίδια την ελευθερία.

Άρθρο 26.

Το καθήκον του κάθε ενός κατά τη διάρκεια του πολέμου, εκτείνεται μέχρι και στην τελική θυσία της ζωής του για τη ζωή του έθνους του. Πώς μπορούμε, λοιπόν, μπροστά σε μια τόσο σπουδαία και αποφασιστική θυσία, να μην απαιτήσουμε να είναι όλοι έτοιμοι – αν το κρίνουν οι συγκυρίες – να εγκαταλείψουν τα υλικά τους αγαθά και τα περιουσιακά τους στοιχεία, ώστε να εξασφαλίσουν τη νίκη και την ασφάλεια της κοινότητας του έθνους τους! Μόνο μια τέτοια προθυμία για θυσία μεταμορφώνει μια ομάδα ατόμων σε έναν λαό, και, με την ανώτερη σημασία, έναν λαό σε έθνος.

Άρθρο 27.

Ένα Γερμανικό Έθνος, ελεύθερο και ικανό για ζωή και ανάπτυξη προς όλες τις κατευθύνσεις, είναι ο στόχος της πολιτικής και στρατιωτικής μας ηγεσίας. Η γενιά μας θα πρέπει να εξασφαλίσει αυτόν τον στόχο μέσα από τον αγώνα και τη σκληρή εργασία. Όπως έχουν τα πράγματα, η επίτευξη αυτού του στόχου δεν θα πρέπει να αναβληθεί γι' αργότερα· θα τον καταφέρουμε τώρα, ή ποτέ.

Άρθρο 28.

Κατά συνέπεια, η γενιά μας δεν κουβαλά απλά ένα ιδιαίτερο βάρος, μα, επίσης, μια ιδιαίτερη τιμή. Αν νικήσουμε, και μπορούμε, και θα πρέπει να νικήσουμε, θα περάσουμε στη γερμανική ιστορία ως η πιο ένδοξη γενιά· αν ηττηθούμε, όμως, στους αιώνες που θα ακολουθήσουν, τα ονόματά μας θα περιφρονηθούν και θα αναθεματιστούν από τις γενιές που θα πρέπει να κομίσουν το φοβερό κόστος της αποτυχίας μας.

Άρθρο 29.

Υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι ενδιαφέρονται ελάχιστα για τέτοια ζητήματα. Είναι υλιστές, που σκέφτονται μονάχα την άνεση και την απόλαυση του βίου τους, που δεν έχουν καμία αίσθηση των ιστορικών τους καθηκόντων. Θα

πρέπει να τυγχάνουν πλήρους περιφρόνησης. Είναι έτοιμοι να παραδώσουν το μέλλον του Έθνους μας για τις εφήμερες απολαύσεις τους. Όπου κι αν αυτοί εκφέρουν λόγο, θα πρέπει να αντιμετωπίζονται με αιχμηρότητα. Δεν κατανοούν τη λογική, παρά μόνο το προσωπικό τους συμφέρον. Δρουν κάτω από την αρχή: «Μετά από μας, ο κατακλυσμός!» Εναντιωνόμαστε σε αυτήν την αχρεία συμπεριφορά. Ακόμη κι αν απαιτηθεί να εγκαταλείψουμε την ευτυχία μας για πολλά χρόνια, τουλάχιστον τα παιδιά και τα εγγόνια μας θα έχουν ένα καλύτερο μέλλον!

Άρθρο 30.

Να θυμάστε πως σε ό,τι κάνετε και δεν κάνετε, σε ό,τι λέτε και δεν λέτε, είσαστε Γερμανοί! Πιστέψτε ακλόνητα και με αφοσίωση στον *Φύρερ* και στη νίκη. Να θυμάστε πάντα ότι είστε ένα τέκνο του πιο γενναίου κι εργατικού λαού στον κόσμο. Θα πρέπει να υποφέρουμε πολλά μέχρι να φτάσουμε στον στόχο μας· μα ο στόχος αυτός θα επιτευχθεί, εναντίον όλων, μονάχα αν παραμείνουμε πιστοί στις ευγενείς αρετές μας και μόνο αν είμαστε έτοιμοι να θυσιάσουμε τα πάντα σε αυτόν τον πόλεμο, ώστε να εγγυηθούμε την ελευθερία και το μέλλον του Έθνους μας.

Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς